

Venezuela: Kapitalismus a třídní boj

Zdroj ve španělštině:

<https://materialeslaemancipacion.espivblogs.net/2017/04/22/venezuela-capitalismo-y-lucha-de-clases/>

Tři níže uvedená prohlášení publikovali různí soudruzi mezi lety 2013 a 2015. Ačkoli od té doby uplynuly už dva roky, jsme přesvědčeni, že neztratila nic na své aktuálnosti. Právě naopak, jejich závěry naprosto odpovídají tomu, co se v poslední době v této části Karibiku děje.

Jak je všeobecně známo, materiály, které zveřejňujeme na tomto blogu si vždy kladou za cíl dostat se z ideologického kruhu přítomného v levicových stejně jako v pravicových médiích.

Jestliže místní realita většinou přesahuje naše bytí, o to více to platí o tom, co se děje za hranicemi. Není nicméně důvod vzdát se veškerého úsilí podněcovat, zveřejňovat a diskutovat kritiku.

Příspěvky, jako jsou tyto, by neměly být považovány za něco definitivního, ale (coby součást pokračujícího procesu) za pokusy o jednoduché (ale nezbytné) příspěvky k vytvoření naší vlastní bojové alternativy, autonomní, skutečně revoluční a postavené na radikální kritice. Poskytnout správné odpovědi na všechny možné implikace praktického terénu boje a nespočet úkolů, které před nás staví jeho organizace, očividně nelze na několika řádcích. Nelze jich dosáhnout ani mechanicky či v krátkém termínu, natož skrze voluntarismus a imediatistické aktivity. Musíme si projít mnoha neúspěchy a nezdary na ulici, abychom zahlédli záblesk pokroku.

Nastínivše otázku, kterou chceme diskutovat, musíme zdůraznit a shrnout následující: zařadit se pod prapor falešného antagonismu „yankeeský imperialismus versus latinskoamerická socialistická demokracie“ znamená slepě se vrhnout do propasti. Znamená to účastnit se šarády opozice, která nás nevyhnutelně povede k udržení současného stavu (nebo jeho zhoršení). Proto, když razíme heslo „Ani Chávez, ani opozice“, nejde nám zdaleka jen o jednoduché provokativní motto, ale o neochvějně odhalování skutečnosti, kterou všechny frakce buržoazie po léta mátlý a zkreslovaly.

Samozvaná bolívarská revoluce není ani v nejmenším protikapitalistická. Socialismus jednadvacátého století není nic jiného než reformismus v rámci kontinuity buržoazních demokratických úkolů, jako jsou obrana ekonomiky, hodnoty, státu, národa, pokroku a ideologie rozvoje.

Na druhou stranu ani Hugo Chávez ani Maduro nebyli fašistickými diktátory. Naopak, jsou zrovna tak demokraty jako jejich protějšky požadující „propuštění politických vězňů ve Venezuele“ (samozřejmě mají na mysli pouze vězně z MUD). Všichni občanskí aktivisté, pravičáci, demokraté, jenž se cynicky a pokrytecky rozhořčují a odsuzují policejní represe prováděné bolívarskou vládou, současně ve „své vlastní zemi“ slouží také jako komplicové, informátoři,

sponzoři a dokonce i jako přímí účastníci represí a vraždění prekarizovaných, zbídačených a na okraj společnosti odstraněných proletářů, bojujících proti vykořisťování a plundrování ze strany ropných, plynárenských a těžebních společností.

Revoluční boj za zničení kapitálu, ke kterému se hlásíme, se musí postavit proti všem národním státům a bojovat s nimi, dokud z nich nezůstane stát kámen na kameni, a to bez ohledu na přídatné jméno, jenž je charakterizuje, ideologii, kterou hlásají nebo osoby či skupiny, jenž stojí v jejich čele. Toto je zásadní bod našeho historického programu.

[Materiales]

Mýtus levice je zralý na zhroucení¹

Sociální a ekonomická situace ve Venezuele po 14 letech Chávezovy a po více než roce Madurovy vlády nemohla vyústit v nic jiného, než v to, co vidíme dnes. Abychom stávající sociální explozi zasadili do kontextu, musíme tu uvést historický přehled.

Sled jednotlivých „socialistických“ vlád a současnou krizi můžeme pochopit a odsoudit pouze pokud jsme si vědomi toho, že socialismus, o kterém mluvíme, je bez jakýchkoliv pochyb buržoazní „socialismus“. Je to sociální demokracie, která tu vytváří své „dělnické“ vlády, hlásí se k národní suverenitě a obraně národního hospodářství a předstírá, že vládne v zájmu třídy, kterou ve skutečnosti drtí. Bolívarská revoluce se formuje na základě znárodnění, ropné renty, obrovské byrokracie, spousty nacionalismu a populismu a drobků cukru a biče pro většinu proletariátu. Venezuela se tak stává baštou tolik módního socialismu jednadvacátého století.

Avšak to, zda výrobní prostředky vlastní či nevlastní stát, na věci nic nemění. Pro nás, proletáře, není žádný rozdíl v tom, jestli nás vykořisťuje soukromník, národní vláda nebo nadnárodní korporace. Kapitál sám sebe nereprodukuje jen jedinou metodou, použije takovou, která lépe poslouží jeho potřebě se reprodukovat, jeho vlastnímu zhodnocování. V tomto smyslu používá státní intervencionismus a pseudo-socialistickou logiku jen při těch příležitostech, kdy je to pro něj výhodné. Zároveň tak usmiřuje protichůdné zájmy jednotlivých tříd a umožňuje svůj další rozvoj, rozšiřování a využívání populace pod záminkou růstu národního hospodářství. Buržoazní „socialismus“ jakožto jedna velká iluze tvrdí, že existuje socialismus v jedné zemi, což jako nacionalistický (regionální, frakční) zájem nemůže být nic jiného než zájem buržoazie atomizovat proletariát. Každý stát, ať už má jakoukoliv formu, je imperialistický. Jakýkoliv spor nebo aliance mezi státy jsou pouze důsledkem vývoje národních ekonomik, tedy zájmů jednotlivých buržoustů, a nikoli zájmů proletariátu.

Jak Chávez tak Maduro vždy venezuelské krize spojovali s pokusy o puč nebo yankeeskými komploty a kodifikovali je jako boj proti pravici nebo „imperialismu“. Nicolás Maduro ve své řeči naprosto konzistentně zopakoval, že čelí „převratu“ podobnému tomu, co se stalo v dubnu 2002 Hugo Chávezovi. Falešnou dichotomii socialistického státu a imperialistické moci pak jasně odhaluje podoba obchodních dohod mezi těmito zeměmi. Honba za ziskem, stejně jako v jiném kontextu potřeba potlačit proletariát v dobách velkého společenského pozdvižení, si žádá nalezení nových diskursivních nuancí pro ospravedlnění různých aliancí a opatření. To ukazují i Chávezova opatření týkající se těžby ropy na jeho území.

Po ropné stávce v roce 2002 si vláda vedená Chávezem vytkla za cíl znovu získat ropné společnosti v zemi. Od roku 2005 byla do praxe uvedena řada opatření směřujících ke znovunabytí kontroly nad Orinockým ropným pásem, považovaným za největší naleziště ropy na planetě. V roce 2007 byl vydán zákon č. 5200 o jeho znárodnění. Vzniklo mnoho polostátních ropných podniků, ve kterých venezuelská vláda získala většinový podíl prostřednictvím své státem vlastněné ropné a plynárenské společnosti Petroleos de Venezuela SA (PDVSA), čímž získala kontrolu a většinu koncesí společností, které byly ve vlastnictví mezinárodního kapitálu.

Navzdory přehnané a bizarní mediální propagandě proti americkému imperialismu byla při tvorbě těchto společných podniků Chávezovým velkým spojencem nadnárodní korporace Chevron, známá díky environmentální katastrofě, kterou způsobila v Ekvádoru. Zastánci „socialismu jednadvacátého století“ stejně jako obránci kapitalismu si vždy

¹ Poznámka překladatele: Původní verze ve španělštině je uvedena nadpisem (“El mito de la izquierda se cae de maduro”), slovní hříčkou, nepřeložitelnou do češtiny. Maduro je jméno Chavezova nástupce v čele venezuelského národního státu, ale zároveň to znamená „Dozrát“.

najdou cestu, jak tyto dohody ospravedlnit; pokud to není „strategické“, je to prostě „nezbytné“. Ve Venezuele je ropa hlavním zdrojem příjmů. Destinací barelů jsou hlavně Spojené státy a v menší míře i Evropa a některé země Latinské Ameriky.

Ekonomické dohody ropných společností se maskují za projevy o „ropné soběstačnosti“ a prosazování „sociálních misí“. Objevují se jako iniciativa Bolívarske národní vlády a představují soubor opatření sloužící vrstvám obyvatelstva v zemi. Přichází na scénu v ovzduší sociálního a ekonomického konfliktu, jehož nejkritičtějšími okamžiky byly pokus o puč v dubnu 2002, ropná stávka v prosinci téhož roku a referendum o odvolání prezidenta v srpnu 2004. Společné podniky jsou dodnes uznávány a velebeny pro „posilování sociálního zabezpečení v zemi“, zatímco rozpočet přidělený na „sociální mise“ roste.

Pokud Venezuela dokázala svůj úpadek dlouho kontrolovat, je to proto, že „šoková síla ropy“ jí poskytuje důležitou obchodní a peněžní výhodu. Ale to ještě nestačí k zajištění stability měny a fluktuace kapitálu. Navíc přerozdělení příjmů z ropy představuje inflační riziko, což se dnes potvrzuje. Během posledních čtyř týdnů Madurova vláda oznamovala nová slibná opatření k nápravě inflace a nedostatku téměř každý den. Ale na ulici, daleko od vášnivých diskusí mezi vládou a opozicí, to vře nespokojeností.

Když se cukr rozpouští...

Teď, když vše vyletělo do vzduchu, když je inflace ve Venezuele nejvyšší z celé Latinské Ameriky, když se obrovská masa mužů a žen uvržených do bídy a čelících nedostatku a hladu vydala do ulic, se již situace nedá zlepšit utišujícími prostředky populárních opatření. Maduro se nedávno vydal cestou podobných rozhodnutí s úmyslem vypořádat se s tím, co nazývá „ekonomickou válkou“ nebo „ekonomickou sabotáží nestátní frakce.“ Tato opatření, počínaje zmocňovacím zákonem o spravedlivých cenách a nákladech, přes nový systém dotací na nákup základních potřeb, až po implementaci nového systému směnných kurzů a restrukturalizaci správy zahraničních deviz v zemi, směřují k intervencionismu a znárodnování s cílem posílit národní hospodářství. Ani ostudná oficiální propaganda, madurovské mobilizace, období Vánoc či karnevaly již nebudou nic platné. Nyní je čas se blíže podívat na to, co se děje s bitým proletariátem regionu Venezuely.

4. února propukly studentské protesty, které původně iniciovalo sexuální napadení studentky na Národní Experimentální Univerzitě v Tachiře. O několik dní později, 12. února, rozpoutala studentská demonstrace v Caracasu sérii nepokojů v celé zemi. To, co začalo jako protest studentů proti pocitu ohrožení, skončilo státními represemi a čtrnácti zadrženými studujícími. Následné protesty za propuštění těchto studentů daly průchod napětí, jež se hromadilo v kontextu hospodářské krize, nedostatku základního zboží a služeb a uvedení do praxe balíčku vládních ekonomických opatření. Demonstrace se rozšířily do dalších měst, zejména Meridy, Tachiry a Trujilla a byly také potlačeny Bolívarskými Národními Gardami (GNB) a Bolívarskou zpravodajskou službou (SEBIN), stejně jako známými polovojenskými skupinami nepřímo financovanými a přímo ustavenými státem.

V tomto kontextu chtěla jistá část opozice, jako třeba strany vedené Marií Corinou Machado a Leopoldem Lópezem, využít situace, vyzvala k mobilizaci a ve snaze protesty svést, legalizovat a politizovat požadovala mimo jiné Madurovu rezignaci. Ostatní opoziční strany sdružené v Mesa de la Unidad Democrática (Kulatý stůl demokratické jednoty, pozn. překladatele), mišmaši sociální demokracie, progresivního křesťanského reformismu, liberalismu (a tak bychom mohli pokračovat...), který představuje venezuelskou hlavní opoziční sílu, se otevřeně stavěly proti protestům a po tři dny volaly po ukončení mobilizace. Lidé to však ignorovali a nepřestávali se vydávat do ulic překonávající tak stranickost jedněch a pasivitu druhých a protesty se rozšířily na velkou část území Venezuely.

Demonstrace se rozšířily do mnoha částí země a svolávaly se hlavně za pomoci „sociálních sítí“. V každé ze zón se bezprostřední názory a důvody, které demonstrace vyvolaly, lišily. V Caracasu demonstrovala především střední třída a univerzitní studenti a požadavky se týkaly politických otázek jako Madurova odstoupení a úpravy sociálního a hospodářského modelu. Ve vnitrozemí se k protestu připojily lidové vrstvy, které do nich zahrnuly sociální požadavky jako kritiku inflace, nedostatku a chybějících základních služeb.

Po několika dnech relativního klidu se demonstrace a střety mezi vládními a opozičními příznivci znovu rozhořely v sobotu 22. března. Tento den pochody obou stran opět vyústily v nepokoje a vedly k četným zadržením a třem mrtvým.

Důvody protestů sahaly od požadavků ohledně zdravotní péče, bydlení a zásobování základními potřebami, po potřebu bezpečí. Tyto dny protestů, bez ohledu na proklamované důvody a v mnoha případech omezená hesla, nicméně představovaly praktickou kritiku a byly zaměřeny na ničení symbolů institucí státu a kapitálu. Terčem útoků se stala ústředí politických stran, jak opozičních, tak provládních. Stejně se vedlo i úřadům státních institucí a hlídkám

„Sboru vědeckého, soudního a trestního šetření“ (hlavní státní orgán pro vyšetřování trestných činů). Došlo i k útoku na hotel Venetur (vlastněný státem) a dlouhé obléhání veřejného televizního kanálu – Compania Anonima Venezolana de Television (VTV). V Táchiře proběhly útoky proti sídlu Family Foundation, v obci Chacao proti Banco Provincial a Banco Venezuela a v Barquisimetu proti sídlu Národní Venezuelské Telefonní Společnosti (CANTV).

Žádný z těchto útoků není zárukou proti případné „kodifikaci“ protestů směrem k dílčím reformám, ale demonstrace, „guarimbas“ (městské barikády) a útoky proletariátu Venezuely znovu odhalují, vztekla a s holemi v rukou, nelidskost kapitálu, jeho demokratické tváře a jeho stran, jeho médií, jeho represivních sil a úderných jednotek. Tyto a další vzpoury, jichž jsme byli svědky, odehrávají se na různých místech a zřejmě z různých důvodů, spojují, ačkoli byly často pomíjivé, stejné zájmy a boj proti vykořisťování coby nejlidštější reakce proti civilizaci, jako praktická kritika proti „právu a pořádku“ a jejich zástupcům, jak ukazuje pokusu prosadit lidské potřeby proti trhu a kapitalistickým společenským vztahům.

A jako vždy, když se cukr začne rozpouštět..., jediné co zbude, je bič. Ozbrojené křídlo státu brání svoje nezpochybnitelné soukromé vlastnictví pomocí věznění a mučení. Represe ze strany GNB, SEBIN a polovojenských skupin některé protesty úspěšně rozehnala, zatímco jiné vyvolala. Bezbřehá represe, zadržování a mučení, militarizace města Táchira, nezákonné razie, to byla mimo jiné oblíbená odpověď venezuelského státu na sérii útoků a nepokojů. Její provizorní bilance je zatím 36 mrtvých, asi 400 zraněných a 1600 zatčených.

Ted', když vychvalovaná lidová moc ukázala svou pravou tvář, je na čase zdůraznit spontánnost těchto nepokojů a to, že nad rámeček hesel, kterými se vyjadřují, představují rozchod s každodenním životem, částečné a neúplné vyjádření třídy unavené životem a umíráním, třídy drcené a odcizené od svého lidství. Různé podoby těchto podmínek v různých státech jsou jen různými tvářemi naší pozice jako proletářů. Pochopit to, znamená chápat, že jsme součástí téhož bytí, že sdílíme stejně bídné existenční podmínky a máme potenciál s touto situací skoncovat.

„Jestliže chce socialismus jedenadvacátého století pouze posílit demokracii, trh a nacionalismus, proč bychom si měli myslet, že jde o revoluci? Jestliže jen potvrzuje nechutné hodnoty, ve kterých se pohybujeme každý den. Jak Correa se svou občanskou revolucí tak Chávez a jeho bolívariánská revoluce nám pouze ukazují, že kapitalismus sice změnil svou tvář na přívětivou a lidovou, ale jeho podstatou zůstává smrt.“

**La Oveja Negra N. 15
Černá ovce**

Venezuela: Krize, protesty, interburžoazní politický boj a hrozba imperialistické války

- Venezuela je v krizi, protože kapitalismus je v krizi. Nebo lépe řečeno, světová kapitalistická krize se ve Venezuele projevuje ve skandálně očividné, odhalené a syrové formě, a to nejen na ekonomické úrovni, ale také na rovině politické, sociální, ideologické a pravděpodobně i geopoliticko-vojenské, jak dnes tak i v budoucnu.

- Současná situace ve Venezuele je ukázkou neschopnosti vlád „socialismu jednadvacátého století“ úspěšně zvládnout kapitalistickou krizi. Kapitál a jeho krize ve skutečnosti nelze ovládat: je to kapitál, který řídí společnost a tedy i stát, nikoliv naopak. Věřit v opak je naivní. Naproti tomu předstírat, že kapitál kontrolujeme, to je reformismus.

- Vláda Spojené socialistické strany Venezuely (PSUV), může, jakožto hodný kapitalista, proletářům pouze „ulevit“ nebo je „nechat zaplatit škodu“: nedostatek, inflace, podzaměstnanost, nezaměstnanost, zbídačení. To znamená utahování opasků a chudobu. Logickým důsledkem jsou potom nové pouliční protesty proti takovým materiálním podmínkám proletářské existence. Protesty jako jsou ty, které probíhaly od února do dubna tohoto roku (a samozřejmě i v únoru loňského roku). Vláda, věrná své roli, může sáhnout jedině po represí: tedy po „výjimečných“ represivních zákonech, které přijal kongres (jako třeba rezoluce 008610, která umožňuje policii potlačovat protesty za užití ostré munice), a které vedly k smrti několika mladých demonstrantů, atd. I když se vláda hájí tím, že jedná proti „destabilizační a pučistické pravici spolčené s americkým imperialismem“ a dokonce tvrdí, že „lituje smrti těchto studentů,“ je jasné, že Madurova vláda, stejně jako všechny ostatní levicové vlády, není ani v nejmenším revoluční. (Opět stojí za zmínku, že Rouseff a Correa dělají ve svých zemích v podstatě to stejné.)

- Ačkoliv při protestech v minulém roce naše třída požadovala uspokojení svých materiálních potřeb prostřednictvím přímé akce proti kapitálu a státu (rabování, barikády, vrhání kamenů, útoky na ústředí stran atd.), přestože v tomto roce opět vyšla do ulic na protest proti nedostatku a „proti režimu“ a ačkoli bída a represe, kterou trpí, ji mohou dohnat k tomu, aby se zbavila té spousty let „chávizmu“ a „sociální mise“, stále tu zůstává problém, že proletariát ve Venezuele, stejně jako v mnoha jiných částech světa, je stále slabý. Není tedy ještě schopen se reorganizovat a jednat jako autonomní síla se svými vlastními požadavky a vlastní organizací, coby skutečná sociální síla, coby třída negace. Ale to nevylučuje možnost, že proletářský vztek vybuchne mohutnou explozí, kterou nedokáže kontrolovat ani vláda ani opozice, a že se ve Venezuele zrodí divoký proletariát právě proto, v jak drsných podmínkách zde dnes naše třída žije. Nakonec naše lidské potřeby jako proletářů, nespokojené nebo negované soukromým vlastnictvím a penězi, stojí všude na světě v totální a materiální opozici vůči všem potřebám akumulace a správy kapitálu; takže strukturální a latentní antagonismus kapitalistické třídy a proletariátu může dříve nebo později vyústit v explozi, a tím spíš v situaci krize, jež může znovu rozehrát „živnou půdou“ proletářského boje proti kapitálu a jeho státu.

- Špatně placení studenti, nezaměstnaní a pracující „na černo“ ve Venezuele (a v Latinské Americe obecně) přežívají v bídě a navíc žijí na chudých předměstích a v osadách na periferii... Stejně tak proletáři z řad „domorodců“ a „rolníků“ z jiných provincií, kteří opakovaně čelili ropným, uhelným a jiným těžebním společnostem, podporovaným bezpečnostními silami „socialismu jednadvacátého století“... Nesmíme zapomenout ani na různé sektory dělnické třídy, které protestovaly za prosazení svých požadavků: proti propouštění, za mzdy, služby, atd. Ti všichni tvoří proletariát v boji a jejich přítomnost v ulicích podněcující vzpuru to dokazuje. Je proto hloupé zobecňovat protesty jako homogenní směsku, která se řídí pouze cíly „Kulatého stolu demokratické jednoty“. „Fašistická opozice“ nebo „imperialističtí agenti“ jsou jen některé ze směšných přezdívek, které denně používají všechna prohnilá levičácká

média k pojmenování těch, kteří bojují proti svým bídným životním podmínkám... Je třeba se jednou provždy vymanit ze všech falešných redukcionistických interpretací, jenž pouze za každou cenu brání pokrokový reformismus ozdobený antikolonialistickými vlajkami.

- Řekli jsme, že proletářská vzpoura ve Venezuele je možnost, a ne něco „nevyhnutelného“. Myslet si to druhé by totiž znamenalo přistupovat k věci mechanisticky a udržovat falešná očekávání. Mimo jiné i proto, že by bylo hloupé a nezodpovědné nevyšmout si, že jak vláda, tak venezuelská pravice, mohou, jako vždy, lovit v neklidných vodách nebo vnutit mobilizaci jistý rámec, aby hnutí odzbrojily: 1) Madurova vláda již ve skutečnosti využívá hrozbu Spojených států proti Venezuele k tomu, aby ještě víc ochránila státní mašinerii a zakryla nebo upozadila krizi a třídní boj uvnitř země. Volá po „vlastenectví“, „suverenitě“, „antiimperialistické solidaritě“ a naléhá na přinášení obětí pro „národní hospodářství“. 2) A venezuelská pravice (reprezentovaná „Kulatým stolem demokratické jednoty“, MUD), protože očividně požívá podpory amerického imperialismu, a protože v případě invaze by obnovila svou politickou moc. Regionální i globální politická historie ukazuje, že o tom nemůže být pochyb. My chceme naproti tomu jasně říci, že třídní roztržka a proletářská autonomie, jejichž objevení se ve Venezuele považujeme za nezbytné, se odehraje nejen mimo a proti levicové vládě Madura nebo „bolívarské“ buržoazie, ale i mimo a proti venezuelské pravicové opozici, této „oligarchické“, zatuchlé a ultra-reakční buržoazii. Nejen mimo a proti té či oné frakci kapitálu-státu, ale i mimo a proti kapitálu-státu samotného. V tomto případě to znamená a předpokládá neúčastnit se interburžoazního politického boje vláda versus opozice, nehrát jejich hru, ale naopak: vymanit se z jejich kontroly, rozejít se s nimi, přihlásit se k třídnímu boji za obranu, zevšeobecnění a nastolení našich lidských potřeby proti potřebám kapitálu, našich vlastních třídních požadavků prostřednictvím našich vlastních bojových struktur. To by mohlo vést ke vzpouře a poté k přijetí nutnosti bojovat za totální sociální revoluci, a nikoliv za politickou, částečnou, buržoazní revoluci (v níž pravice znovu převezme politickou moc nebo si ji udrží levice), natož za takovou, jenž povede k imperialistické válce, v níž se proletariát stane potravou pro děla (v případě, že by USA provedly invazi do Venezuely). Existence či objevení se militantních a aktivních revolučních menšin ve Venezuele - o čemž dosud nemáme skutečné a přesvědčivé signály - by v této chvíli měl být jeden z hlavních úkolů. Nebo snad proletariát ve Venezuele - včetně jeho radikálních menšin - zareaguje a bude bojovat proti svým smrtelným třídním nepřítelům, zatímco válka bude zabíjet tisíce proletářů na ulicích a hranicích, a to nejen hladem, ale i kulkami ze zbraní obou států? Skutečný třídní boj bude mít poslední slovo.

- Všechny socialistické, nacionalistické a antiimperialistické vlády, které existovaly, byly, jsou a budou kapitalistické. „Bolívarská revoluce“ nechává netknutý národní stát, soukromé vlastnictví a domácí a zahraniční obchod se zbožím, základní prvky kapitalistického systému. Levičácké a pokrokové vlády se od svých pravicových a imperialistických soupeřů liší formou, ale ne obsahem. Jejich boje, včetně jejich válek, jsou systému vlastní a jsou pro jeho fungování a přežití nevyhnutelné a nezbytné: „kapitalismus nemůže existovat bez konkurence a bez války (kromě toho nikdy neexistovala žádná válka za obranu národní suverenity či národního osvobození, jež by nebyla součástí interimperialistické války). Ale tyto boje mezi jednotlivými kapitalisty budou hrát hlavní roli jen do té doby, dokud se na scéně znovu neobjeví proletariát se svojí mocí a autonomií a nezpochybní stávající řád. Pak se obě nyní soupeřící buržoazní strany otevřeně a bez okolků spojí v jednu stranu - ve stranu řádu, reakce a demokracie - proti naší třídě, protože se raději stanou spojenci, než aby se dívaly, jak se systém, který jim zaručuje moc a nadvládu, rozpadá.

- Takovýto vyvstávající obraz by byl ještě katastrofálnější, pokud se Čína a Rusko rozhodnou podpořit Venezuelu i vojensky, ne pro „ideovou spřízněnost“ nebo „antiimperialismus“, ale protože obě rostoucí východní mocnosti mají silné hospodářské a geostrategické zájmy, jak v této zemi, tak v Jižní Americe obecně. USA, které ztratily zázemí a moc v jiných regionech, se tu vrací se na svůj tradiční „zadní dvorek“, aby ho mohly vyťasit jako trumf ve své upadající politice unipolární nadvlády. Předmětem sporu tedy není jen ropa a teritoriální kontrola, ale také část samotné světové hegemonie. Libye, Irák anebo Ukrajina ve Venezuele? Možná. Jižní Amerikou v každém případě zní bubny imperialistické války či spíše americké vojenské invaze na území venezuelského státu.

- „Porušování lidských práv“ touto levicovou vládou (Jako kdyby žádný stát nevykonával represivní terorismus! Pokrytci!) není nic jiného než věrohodná záminka, jak zavést řeč na „nedostatek svobody ve Venezuele“. USA již podobných výmluv použily před několika lety v Libyi a Iráku [a v současné době také v Sýrii] - a stejně tak i v předvečer několika válek ve dvacátém století. Ne, není to „nedostatek demokracie“, ale všude je to ta stejná demokracie, jenž nás potlačuje, vězní, mučí, vraždí; protože demokracie je vskutku „legální a legitimní“ diktatura kapitálu nad proletariátem. Připomeňme, že USA už pod touto záminkou vedly několik válek v různých okrajových nebo „nezápadních“ regionech planety. Takže to bude kvůli ropě? Samozřejmě, s ohledem na velké zásoby „černého zlata“, kterými Venezuela oplývá, i vzhledem k velkým ropným kontraktům mezi „Boliburžoazií“ a Chevronem, ve smyslu monopolizace mezinárodního trhu s ropou v tomto regionu (jak řekl Marx, konkurence a monopoly nejsou antagonistické, ale vzájemně se doplňující pilíře, dvě strany téže mince, a jak říká buržoazie a její ekonomové,

„podnikání nezná přátele“). A dále, bereme-li v úvahu, že ropa je energie a energie je krví ekonomiky, jedná se tu o lukrativní obchod sám o sobě, stejně jako o únikový ventil pro současnou světovou kapitalistickou krizi. V budoucnosti to však bude ještě „dražší“ a katastrofálnější vzhledem k současné „ropné krizi“ a všem katastrofám a konfliktům s ní spojených. Nicméně, ropa dosud není hlavní příčinou tohoto dramatu a mezinárodního napětí v regionu.

- Americká buržoazie a Pentagon nejsou hloupí. Nestojí se založenýma rukama. Právě naopak. Pokud ani levicová vláda ani pravicová opozice nebyly schopny zvládnout kapitalistickou krizi na velké části jejich „zadního dvorku“, je zde také „nebezpečí“, že se v této zemi znovu objeví proletariát (ono „strašidlo“, kterého se celá buržoazie tak bojí), výbušný a mimo kontrolu, jako skutečná síla, autonomní a nezkrotná. Potenciální „hladová vzpoura“ proti státu ve Venezuele? Tváří v tvář této hrozbě nemohou USA selhat ve své úloze globálního četníka a policie: je to jeden z důvodů pro ozbrojenou intervenci ve Venezuele. A možná, že nebudou čekat, až tato potenciální vzpoura propukne, ale raději budou hnutí předvídat, aby mu „zabránili“. Závěrem lze říci, že imperialistická válka vždy sestává z rozdrčení všech revolučních pokusů a vytvoření nových pólů sil buržoazie. Válka je vždy válkou proti proletariátu. V tomto konkrétním případě je to otázka „neutralizace“ základního a skutečného rozporu: třídního antagonismu a všech pokusů o radikální revoluci.

-USA by navíc nevedly imperialistickou válku proti Venezuele jen kvůli hrozbě zdivočelého proletariátu, ale také proto, že již mají potenciální problém „doma“: hnutí protestů a nepokojů, které v posledních čtyřech letech vypukly ve městech Ferguson, Baltimore, Oakland a Charlotte. Jinými slovy, USA by vedly válku také pro posílení sebe samých a proto, aby vyhrály válku proti proletariátu na svém území: například tak, že povolají mladé proletáře - černé, hispánské a bílé do armády - aby zabíjeli a umírali v jiných zemích a tím dostanou z ulic „lenochy“ a „chuligány“. To se jim může paradoxně vrátit jako bumerang a již existuje několik známek a příkladů, že se tak skutečně děje. To je další fakt, který dokládá význam, jaký mají dnes mezinárodní vztahy mezi Venezuelou a USA i domácí situace v obou zemích, v tom smyslu, jak se projevuje konkrétní historická dialektika mezi třídním bojem a imperialistickou válkou.

- Z toho samého důvodu je proletariát jediný, kdo může zastavit a zvrátit imperialistickou válku, kterou USA vedou prakticky po celém světě. Nejen proletariát zemí ve válce (potenciální či skutečné), ale proletariát všech zemí a všech regionů, všech „barev“ nebo „ras“, proletariát, který jedná jako jedna globální a historická síla proti svému jedinému nepříteli: světovému kapitálu-státu. Jediný způsob, jak skutečně a radikálně skoncovat s válkou a kapitalismem, je světová proletářská revoluce. Ale k tomu je nezbytné, aby se naše třída potvrdila jako taková, jako proletariát, jako třída antagonistická vůči kapitálu. Třída překonávající separace (národní, rasové, sexuální, ideologické, atd.), které jí vnutil kapitál. Třída, jež si znovu přisvojí svůj historický program a bojuje za jeho prosazení. Třída, která bojuje za své vlastní požadavky svými vlastními formami sdružování se a vlastními metodami třídního boje. Třída, jež chápe, že nemá žádnou vlast a která praktikuje proletářský internacionalismus, boj proti své „vlastní“ buržoazii a národním státům a proti veškerému nacionalismu a regionalismu (což jsou ideologie a rysy identity tak hluboce zakořeněné v Latinské Americe). Třída, která proti imperialistické válce staví revoluční defetismus, a která tuto válku transformuje ve válku třídní, revoluční a celosvětovou. Potřebujeme revoluční subjekt. Ale ten se znovu ustaví pouze v žáru třídního boje a, jak historie ukazuje, po mnoha porážkách. Kolik porážek bude ještě třeba, bratři proletáři z celého světa?

- Možná, že předbíháme události, ale pokud se nic takového neuskuteční nebo pokud USA nenapadne Venezuelu, budeme dál hlásat to samé a budeme v tom pokračovat, protože dnes, tak jako kdykoli jindy a kamkoliv se podíváte, jsme ve válce. Kapitál a stát vždy byly, jsou a budou v neustálé válce proti naší třídě, aby nás udržely vykořisťované a ovládané, rozdělené a slabé, rozložené a jako třídu zničené. Abychom ubránili a dostali zpět naše životy, přichází čas na to, aby proletáři začali třídní válku a zaútočili na své nepřátele. Všude a až do konce...

Proletáři Venezuely a celého světa:

Ne vládě, ne opozici, ne invazi!

Žádné oběti pro národ!

Proti imperialistické válce mezi jednotlivými kapitalisty postavme autonomní, antikapitalistický, proti-státní a internacionalistický třídní boj!

Světovou proletářskou revoluci nebo smrt!

Proletarios Revolucionarios *

Revoluční proletáři

** (V zájmu čitelnosti jsme mírně změnili slovosled v několika odstavcích textu, samozřejmě vždy bez jakékoliv změny obsahu či vyjádřených postojů, protože s nimi naprosto souhlasíme. Poznámka vydavatele.)*

Moc lidu a socialismus jednadvacátého století Moderní háv sociální demokracie

Onen slavný *socialismus jednadvacátého století* není nic jiného, než to co byla *lidová fronta* ve století dvacátém. Na stůl proletariátu znovu servírují starou sociálně demokratickou polévku, aby jej podnítily k boji proti pravici, neoliberalismu, imperialismu, fašistům, yankeeům, nebo komukoliv, kdo bude politicky označen za nového nepřítele na dalším sociálním fóru, kontra-fóru či kulturním setkání. A aby tím zabránili totálnímu střetu s naším třídním nepřítelem: světovou buržoazií, odsud či odjinud, pravicovou či levicovou, ale vždy zastupující kapitál.

A proto si dnes, především v Latinské Americe, pokrokové vlády strategicky idealizují jisté sektory buržoazie, zatímco jedny opěvují, na druhé plivou. Stejná strategie (s přihlédnutím k rozsahu událostí) fungovala i ve třicátých letech minulého století a zlikvidovala nejbojovnější sektory světového proletariátu, obzvláště na Pyrenejském poloostrově, kde se shromáždili revolucionáři z celého světa, a vyvrcholila zmasakrováním proletariátu v průběhu takzvané druhé světové války. Vytvoření takových pseudoantagonismů jako je třeba fašismus versus antifašismus slouží světové buržoazii. Obcházet třídní antagonismus a vyzývat k boji proti té či oné frakci panující třídy vskutku není nic nového.

Ti, kdo volají po tom, abychom podpořili pokrokové síly národní buržoazie, antiimperialistů a buržoazních průmyslníků „proti zpátečnictví venkova“, jsou ti samí, kteří nás při jiných příležitostech vyzývají k boji proti těm samým silám. Říkají tomu strategie, říkají tomu politika... Je to pokrok kapitálu a oni jsou jeho agenty. Udržování kapitalistického řádu, s jeho mírem a jeho válkou, je založeno na této dezorientaci, na svedení proletariátu k buržoazním projektům převlečeným za revoluční. Volání po vytvoření „lidové moci“ je jedním z těchto projektů. Ačkoliv všichni příznivci „lidové moci lidu“ nejsou stoupenci „socialismu jednadvacátého století“, někdy až do té míry, že mezi sebou mají velké rozpěří, tyto dva koncepty jsou součástí stejného ideologického rodu. Nemáme v úmyslu plést se do malicherných terminologických pří politiků, ale chceme zdůraznit jejich hlavní charakteristiky.

Výzvy k vytvoření *lidové moci*, ať už přichází ze strany údajných komunistů a anarchistů nebo Chávistů (Chávezových stoupenců), v hlavních bodech charakterizuje zdůrazňování netřídního populismu a mlhavost - charakteristické pro potřebu podchytit největší možné množství sektorů proletariátu. Pokud jde o definice pojmů „lidová“ a „moc“, sází na terminologické kličkování, když je skloňují v termínech jako „moc učinit“, *kontra-moc*, *dvojitá moc*, převzetí institucionální moci, nepřevzetí institucionální moci, boj mimo instituce, kritická podpora takové či makové vlády atd. *Lidová moc* může buď znamenat požadování politické moci pro lid, nebo nárůst počtu lidových organizací, které se zabývají bojem za reformy, až do bodu, kdy naberou dost síly k tomu, aby se zúčastnily voleb. Může to také znamenat moc budovat lidové školy, družstva, samosprávné podniky v oblasti zdravotnictví, komunikací či potravinářství atd., k jejichž vzniku dává ve většině případů podnět stát nebo kterým se nedaří držet se na jeho okrajích. „Nejradikálnější“ z nich, které jsou na oko na státu zcela nezávislé, jsou na hony vzdáleny tomu, aby narušovaly kapitalistický pořádek, a nedělají nic jiného, než že jej spravují. V tomto smyslu jsou také součástí státu. Ve Venezuele byla přípona „lidová moc“ přidána k názvu každého jednotlivého ministerstva, a když Chávez zemřel, oplakávala jej celá buržoazie, včetně libertariánů známých svojí „kritickou podporou.“ **Ale chávismus a jeho buržoazní opozice nejsou ničím jiným, než dvěma formami kapitalistického managementu, dvěma alternativami, které udržují kapitál v chodu.** Nemáme zájem popisovat jejich návrhy, ale chceme znovu potvrdit, že jejich projekty, které profitují z toho, že jsme nyní jako třída slabí, negují sociální revoluci chápanou jako úplnou roztržku s kapitálem a snaží se ji přetavit v proces absorpce nebo politických reforem, v nichž se instituce a jejich funkce stanou lidovými, snaží se popřít proletářský charakter revoluce, snaží se popřít, že je to buržoazie, která drží moc v rukou. **Nám jde zničení moci buržoazie, o její negaci, o to, vnutit jí totální revoluci, pochopit, že nezbytnost revoluce nevychází**

z nějaké abstraktní ideje, ale ze zevšeobecnění všech našich lidských potřeb a tužeb, a to nikoliv v amorfni a gradualistické jednotě požadavků převedených v oddělené reformy a klasifikovaných jako politické, ekonomické, kulturní, ekologické, gendrové, krátkodobé či dlouhodobé.

Tyto tendence jsou natolik reformistické, že ve většině případů už ani nemluví o revoluci, ale o společenské změně, o procesu změny. Tento reformismus, který vše separuje, posléze plodí „nové subjekty změny“, připisované tomu či onomu „sektoru lidu“ – což jsou všechno sociologické klasifikace přiřazované akademiky a politiky, kteří je vždy používají k tomu, aby proletariát rozdělili, izolovali, přinutili ho podřídit se buržoazii a udržovali tak vykořisťování. Vykládají nám o původních obyvatelích, studentech, ženách, rolnících, dělnících nebo nezaměstnaných, o prekariátu, o odbornících, o střední třídě, o inteligenci, o lidu ... a konečně o občanech. A jestliže právě v nich hledají „subjekt změny“, pak je to proto, že ve skutečnosti nechtějí změnit vůbec nic a ze všeho nejmenší chtějí proletářskou revoluci. Právě naopak, snaží se o destrukci proletariátu a jeho programu, když hájí nedotknutelnost státu, demokracie a jejich práv, námezdní práce a soukromého vlastnictví.

Těch pár z nich, jenž se odváží mluvit o pracující, dělnické či vykořisťované třídě, ji oslavuje, aby mohli i nadále obhajovat námezdní práci. Třídou chápou jako sumu subjektů či sektorů lidu, jež by se měly sjednotit za tím či oním politickým projektem, který najde řešení pro každý jednotlivý sektor zvlášť. Opět to není nic jiného než sociálně demokratické pojetí revoluce coby prosté kumulace reforem!

Buržoazní charakter těchto projektů je zřejmější tam, kde se pokoušejí svést proletariát směrem k ideologii latinoamerikanismu, jenž není ničím jiným než součtem nacionalismů, obranou zájmů specifické skupiny buržoazie prostřednictvím skupiny států. Každý stát je imperialistický, bez ohledu na to, jak slabá je jeho národní ekonomika či jak zaostalý je jeho průmysl. Ve válkách kapitálu, stejně jako na jeho trzích, jde jen o imperialistické buržoazní zájmy a nikdy o zájmy proletariátu. Ideologické rozdělení na první svět a třetí svět nebo na „rozvinuté“ a „rozvojové země“ staví proletáře a proletářky proti sobě, zamlžuje úkoly revoluce a funguje jako překážka při jejich naplňování. Podle gradualistické koncepce revoluce je v Latinské Americe nezbytné splnit buržoazně-demokratické úkoly prostřednictvím rozvoje národního průmyslu a posílení demokracie. Zase znovu je tu šaráda národního osvobození, ale tentokrát spíše s volebními lístky než se zbraní v ruce.

Kritika těchto tendencí je tak stará jako konfrontace mezi revolucí a kontrarevolucí. Ačkoliv se prezentuje jako novinka jednadvacátého století, není to nic jiného, než starý reformismus s novou tvář. Reformismus, který obhajují ve jménu „revoluce“, zatímco popírají její nezbytnost. Ale reformy jsou vždy a za všech okolností zbraně našich nepřátel, vykořisťovatelů a utlačovatelů lidských potřeb. Revoluce, prosazení a zevšeobecnění těchto potřeb, se nemůže realizovat prostřednictvím reformování společnosti založené na vykořisťování, obětování se a brutálním popření života ve prospěch valorizace kapitálu, ale pouze jejím násilným zničením.

Reformy a výtobytky, které navrhuje *lidová moc*, nejsou ani neúplné, ani polovičaté – jdou úplně opačným směrem! Jsou součástí politiky buržoazie za účelem svedení a negace revoluční síly proletariátu a její transformace v produktivní sílu kapitálu.

Jakákoliv obrana národní ekonomiky, ať už je natřená socialistickými barvami nebo ne, je obranou našeho vykořisťování.

Proti alternativám buržoazní správy postavme organizaci a centralizaci proletářských bojů.

Tváří v tvář kapitalistické katastrofě je jen jedna cesta k životu: revoluční destrukce námezdní práce a zboží.

**Proletarios Internacionalistas
Internacionalističtí proletáři**